Robert Cholenský, advokátní kancelář, s. r. o.
Mgr. Robert Cholenský, Ph. D. – advokát – mediátor – rozhodce
Kancelář: Bolzanova 461/5, 618 00 Brno, Česká republika – Tel./fax: +420-548538896 – Mobil: +420-608967423
E-mail: robert@cholensky.cz – Internet: www.cholensky.cz – Datová schránka: 764rs4p

Policie České republiky
Národní centrála proti organisovanému zločinu
Na Baních 1304
156 80 Praha 5
ID DS: eesyd9x
Sp. zn.: **NCOZ-1329/TČ-2016-410093**

Obviněný: **V. M.**, nar. XXX
XXX

Obhájce: Mgr. Robert Cholenský, Ph. D., advokát
Bolzanova 461/5
618 00 Brno
ID DS: 764rs4p

Stížnost

obviněného proti usnesení Policie České republiky, Národní centrály proti organisovanému zločinu, ze dne 5. června 2017, č. j. NCOZ-1329/TČ-2016-410093,
podaná podle ustanovení § 160 odst. 7 trestního řádu (dále jen „***TrŘ***“)

Elektronicky

Plná moc

Přílohy: dle textu; podle seznamu

I. Rekapitulace

[1] Usnesením Policie České republiky, Národní centrály proti organisovanému zločinu, ze dne 5. června 2017, č. j. NCOZ-1329/TČ-2016-410093 (dále jen ***„napadené usnesení“***), bylo zahájeno trestní stíhání obviněného pro zvlášť závažný zločin založení, podpory a propagace hnutí směřujícího k potlačení práv a svobod člověka podle § 403 odst. 1, odst. 2 písm. a) trestního zákoníku (dále jen ***„TrZ“***), jehož se měl dopustit tím, že jako jediný administrátor anarchisticko-environmentálních stránek na adrese www.greenaction.cz na tyto dne 27. ledna 2014 ve 23.46 hod. umístil text nazvaný *Komuniké k útoku na policejní vůz v Janově.*

[2] Protože napadené usnesení je nezákonné, obviněnému nyní nezbývá než podat proti němu v rozsahu, jímž je dotčen,

s t í ž n o s t

podle ustanovení § 160 odst. 7 TrŘ a navrhnout, aby státní zástupce napadené usnesení zrušil.

II. Stížní body

II.A Osoba pachatele

[3] Obviněný se skutku, z něhož je viněn, nedopustil, a nevyplývá to ani z důkazů, na jejichž základě bylo trestní stíhání zahájeno a které jsou v napadeném usnesení citovány.

[4] Jak se podává ze záznamu o podání vysvětlení, jež učinila svědkyně P. S., ta uvedla, že obviněný je v současné době jediným administrátorem předmětných webových stránek; z její elektronické komunikace s obviněným, kterou doložila, však vyplývá něco jiného.

[5] Obviněný a svědkyně diskutují o předmětném textu, a oba s ním vyjadřují nesouhlas. Konkrétně obviněný uvádí: *„Jinak samozřejmě je ten janovskej incident kravina, klukovina a ztřeštěná hloupost… Prohlášení k tomu je ještě větší kravina…“*[1]

[6] Svědkyně následně protestuje proti zveřejnění prohlášení, které naopak obviněný s odkazem na zásadu *audiatur et altera pars* hájí. Podstatné je, jaké formulace svědkyně užívá, totiž: *„To je prostě návod na revoluci a páchání násilí a to já prostě odmítám zaštiťovat, bylo by dobrý, kdybys k tomu napsal nějaký dovětek, že s tím GA [tj. Green Action] nesouhlasí nebo jestli s tím někdo souhlasí, pak myslím, že takhle kontroverzní témata bychom měli probírat*

[1] Citace z této komunikace byly upraveny doplněním diakritiky a byly korigovány některé gramatické chyby.

spolu před jejich uveřejněním! A jestli chcete dávat slovo každýmu, pak to ale opravdu nemůžu nechat stát na sobě, to doufám chápeš, všechno má svoje hranice.“

[7] Pakliže by byl jedinou osobu disponující administrátorským přístupem obviněný, pak by jistě svědkyně neužila formulaci *„jestli chcete*“, nýbrž *„jestli chceš*“.

[8] Ve skutečnosti totiž existovalo několik dalších osob, které byly oprávněny obsah webových stránek redigovat, a předmětné prohlášení tam neumístil obviněný, nýbrž jiná, od obviněného odlišná osoba.

[9] Výpověď svědkyně, jíž bylo přirozeně rovněž známo, že přístup k administraci webu mělo v té době několik osob, byla motivována snahou tyto další osoby neinkriminovat, a proto účelově uvedla, že jediným administrátorem webu byl obviněný (případně jí bylo policejním orgánem naznačeno, že vypoví-li jinak než popsaným způsobem, bude zahájeno její vlastní trestní stíhání).

[10] Bylo by proto na místě, aby policie po zrušení napadeného usnesení znovu věc prověřila a zjistila, kdo text na web umístil, a zahájila poté případné trestní stíhání této osoby, skutečného pachatele předmětného skutku.

II.B Neexistence hnutí podle § 403 TrZ

[11] Napadené usnesení neupřesňuje, které hnutí měl obviněný podporovat, případně propagovat. Vyjdeme-li ze znaleckého posudku vypracovaného fakultou sociálních studií Masarykovy university, ta hovoří o tom, že *Síť revolučních buněk,* jež se k útoku přihlásila, je součástí tzv. povstaleckého (insurekcionistického) anarchismu, avšak zároveň dodává, že tato entita představuje spíše násilnou kampaň než organisaci.

[12] Jestliže vezmeme v úvahu, že anarchistické hnutí, dlouhodobě existující v České republice, vyústilo doposud do isolovaných násilných akcí spáchaných – pokud jsou správná ta zjištění, která jsou v napadeném usnesení traktována – jedinou osobou, L. B., a do přípravy jedné další akce, útoku na vojenský železniční transport, na čemž arci participovaly policejní složky takovým způsobem, že i Ústavní soud vyslovil své pochybnosti o legitimitě jejich aktivit *sub specie* zákazu policejní provokace, nelze v daném kontextu vůbec o existenci militantního anarchistického hnutí hovořit: *Síť revolučních buněk* není a nikdy nebyla hnutím, nýbrž jde o výsledek trestné činnosti jediné fysické osoby, (presumptivně) L. B.

[13] Ani theorie, ani judikatura nepředpokládá, že by bylo možno naplnit skutkovou podstatu zvlášť závažného zločinu podle § 403 TrZ podporou nikoli hnutí, nýbrž jedné jediné konkrétní osoby.

[14] K tomu je na místě citovat ze stanoviska trestního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 13. prosince 2006, sp. zn. Tpjn 302/2005, *in* Rt 11/2007, ECLI:CZ:NS:2006:TPJN.302.2005.1:[2]

> *„Za hnutí ve smyslu § 260 odst. 1 tr. zák. se považuje skupina osob alespoň částečně organizovaná, byť třeba formálně neregistrovaná, směřující k potlačení práv a svobod člověka nebo hlásající národnostní, rasovou, náboženskou či třídní zášť nebo zášť vůči jiné skupině osob. Pro naplnění znaků této skutkové podstaty je nutné, aby hnutí existovalo v době, kdy je pachatel podporoval či propagoval, a to byť v jeho modifikované podobě (např. neofašistické nebo neonacistické hnutí apod.).“*

II.C Charakter hnutí

[15] Vedle toho není naplněn ani zákonný znak hnutí směřujícího k potlačování práv a svobod člověka, neboť prohlášení směřuje primárně proti státu, státnímu zřízení a jeho represivním složkám – policii; jednalo se tedy o akce sabotážní, protisystémové povahy, nikoli však o hnutí, jež by hlásalo nerovnost mezi lidmi, přičemž nelze opomenout, že útoky na restauraci *Řízkárna,* z jejichž podpory jsou viněni ostatní obvinění, byly až pozdějšího data; ani v tom případě by ovšem nebyl tento zákonný znak naplněn, neboť cíl útoků, podnikatel Vladimír Krulec, se stal předmětem anarchistické šikany nikoli pro svou příslušnost k podnikatelskému stavu, nýbrž pro způsob, jak zacházel se svými zaměstnanci, jimž dlouhodobě nevyplácel sjednanou mzdu.

[16] *Síť revolučních buněk* by tudíž zákonnému vymezení hnutí podle § 403 TrZ nevyhověla ani v případě, že by šlo o skutečné hnutí a nikoli o aktivity jediné osoby.

II.D Ústavní ochrana svobody projevu

[17] Pominout nelze arci to, že skutek, který je obviněnému kladen za vinu, požívá ochranu jako legitimní výkon práva na svobodu projevu.

[2] http://www.nsoud.cz/Judikatura/judikatura_ns.nsf/WebSearch/7777D15D0AC58457C1257A4E00657E6B?openDocument&Highlight=0,

[18] Jak bylo uvedeno shora, obviněný se od násilné akce, zapálení policejního automobilu v Litvínově-Janově, distancoval, nesouhlasil a nesouhlasí ani s činem samotným, ani s jeho „ideologickou“ presentací, která je obsahem prohlášení, avšak má přesto za podstatné, aby se s tímto prohlášením mohla seznámit veřejnost. Nechť si každý učiní vlastní, svobodný názor, jak je ostatně výslovně zakotveno v čl. 17 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.

[19] Za relevantní obviněný pokládá, co k této otázce uvedl Evropský soud pro lidská práva v rozsudku ze dne 8. července 2008 ve věci *Vajnai v. Maďarsko* (stížnost č. 33629/ /06),[3] § 46:

> *“The Court further reiterates that freedom of expression, as secured in Article 10 § 1 of the Convention, constitutes one of the essential foundations of a democratic society and one of the basic conditions for its progress and for each individual's self-fulfilment. Subject to Article 10 § 2, it is applicable not only to 'information' or 'ideas' that are favourably received or regarded as inoffensive or as a matter of indifference, but also to those which offend, shock or disturb; such are the demands of pluralism, tolerance and broad-mindedness, without which there is no 'democratic society' (see, among many other authorities,* Oberschlick v. Austria *(no. 1), 23 May 1991, § 57, Series A no. 204, and* Nilsen and Johnsen v. Norway *[GC], no. 23118/93, § 43, ECHR 1999-VIII). Although freedom of expression may be subject to exceptions, they 'must be narrowly interpreted' and 'the necessity for any restrictions must be convincingly established' (see, for instance,* Observer and Guardian v. the United Kingdom, *26 November 1991, § 59, Series A no. 216).”*[4]

II.E Skutečný motiv trestního stíhání obviněného

[20] Obviněný nemíní před státním zástupcem skrývat, že je hluboce přesvědčen o účelovosti trestního stíhání, jehož jediným motivem je odplata policie obviněnému za to, že ten se – za doprovodu nemalé mediální pozornosti a veřejného gaudia – dopustil urážky někdejšího ředitele Útvaru pro odhalování organisovaného zločinu Mgr. Roberta Šlachty; případ vstoupil ve veřejnou známost jako kausa „ušatý traktorista“.

---

[3] http://hudoc.echr.coe.int/eng?i=001-87404

[4] Soud dále znovu opakuje, že svoboda projevu, garantovaná v čl. 10 odst. 1 Úmluvy, tvoří jeden z podstatných základů demokratické společnost a je jednou ze základních podmínek jejího pokroku a seberealisace každého jednotlivce. S omezením daným čl. 10 odst. 2 se to vztahuje nejen na „informace“ nebo „názory“, které jsou přijímány příznivě nebo jsou pokládány za neurážlivé nebo indiferentní, nýbrž i na ty, které urážejí, šokují nebo znepokojují; takové jsou požadavky pluralismu, tolerance a velkorysosti, bez nichž není „demokratické společnosti“ (viz, vedle mnoha jiných precedentů, *Oberschlick v. Rakousko* (č. 1), 23. května 1991, § 57, Řada A č. 204, a *Nilsen et Johnsen v. Norsko* [VS], č. 23118/93, § 43, ECHR 1999-VIII). I když mohou existovat výjimky ze svobody projevu, ty musejí být „vykládány restriktivně“ a „nezbytnost omezení musí být přesvědčivě odůvodněna“ (viz např. *Observer et Guardian v. Spojené Království,* 26. listopadu 1991, § 59, Řada A č. 216).

[21] Nedosti však na tom, následně obviněný nechal, v postavení oprávněného, nařídit exekuci na ministerstvo vnitra za to, že nástupnický útvar Útvaru pro odhalování organisovaného zločinu, Národní centrála proti organisovanému zločinu, nesplnil to, co mu nařídil pravomocným rozsudkem soud, a neposkytl obviněnému informace požadované podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím.

[22] Účelem trestního stíhání není dovolit policejním útvarům, aby se fysickým osobám mstily, nýbrž povinností orgánů činných v trestním řízení je, aby v souladu s kautelami právního státu stíhaly skutečnou a nikoli domnělou, účelově konstruovanou trestnou činnost.

III. Závěrečný návrh

Ze všech těchto důvodů je na místě návrh, aby státní zástupce napadené usnesení vůči němu jako nezákonné z r u š i l .

IV. Žádost o zaslání napadeného usnesení

[24] Obhájce zároveň zdvořile žádá, aby mu policejní orgán zaslal stejnopis napadeného usnesení do datové schránky.

V Praze dne 12. června 2017

V. M.

Seznam příloh:

1. *plná moc*